

Grad imponerede den danske Rigsdag, at den lod sig forlede til at gennemføre saadanne Ændringer, som man nu med Tak ser den internationale Kommission bringe ud af Verden. Der er ikke Tvivl om, at disse Ændringer i Fabriklovgivningen i allerhøjeste Grad vil nedsætte den Invaliditet, som nu blandt andet et daarligt Hensyn til vore diegivende Kvinder er Aarsag til.

Endvidere er der en Ændring med Hensyn til Invalididentens Tildeling. I det radikale Lovforslag krævede man, at vedkommende skulde være myndig, det vil sige, at Invaliditetsrenten skulde indtræde ved 18 Aars Alderen. I nærværende Lovforslag skal den paagældende være Medlem af en Sygekasse, hvilket reelt vil sige, at Invaliditetsrenten indtræder ved 14—15 Aars Alderen. Som Følge deraf vil 2 796 Invalidider kunne blive optaget under Invaliditetsforsorgen, med andre Ord, der er ogsaa her en Forbedring, som vi selvfølgelig kun kan hilse med Glæde.

Endvidere er der den Ændring, at Præmierne er ens. Det er en Selvfølge, at man maa gøre Invalididenten ens, naar man sætter Præmierne ens. Her kommer dette mærkelige Forhold frem, at Mænds og Kvinders Invaliditet indenfor den danske Befolkning er nogenlunde lige stor, idet den for Mænd er 2,5 pCt., for Kvinder 2,33 pCt. At der i Lovforslaget er truffet Sikkerhedsforanstaltninger mod Misbrug, skal jeg bemærke og ikke komme ind paa.

Ligeledes finder vi, at alle Forholdene vedrørende Administrationen er fuldt ud gode, og dette gælder særlig § 17, der handler om ikke-vedvarende, men kun forbigaaende kronisk syge eller Invaliders Stilling. Ordningen i denne Paragraf finder vi særdeles tilfredsstillende. I § 12 omhandles, hvem der kan være Medlem af Arbejderinvalidiretten. Her mener vi, hvad jeg senere skal komme tilbage til, at da Arbejdsgiverne skal være med til at betale, er der den allerstørste Rimelighed for, at de ogsaa faar en Repræsentant med ind i Invalidiretten. Endelig er der et andet Forhold. Naar Arbejderforsikrings-Raadet kan være repræsenteret i denne Ret ved en underordnet Embedsmand, mener vi, at dette lige saa fuldt maatte kunne gælde for selve Sygekasseinspektoret. Nogle af de Beregninger, der anføres i Lovforslaget, ser højest mærkværdige ud. Jeg indrømmer, at Ministeren kunde man gaa efter Materialet fra Folketællingen af 1. Februar 1916, og i dette Materiale oplyses det, at der er 41 270 Invalidider. Men naar man saa ser, at der af disse kun opføres 153 som

Invalidider som Følge af Misbrug af Alkohol, saa maa man i allerhøjeste Grad, synes jeg, være lidt opmærksom paa, hvorledes dette Materiale overhovedet er blevet bragt til Veje.

Jeg gør opmærksom paa, at i Bilaget gøres der op efter 60 Aars Alderen, medens man i Ministerens Forslag gaar ud fra 62 Aars Alderen. Et langt væsentligere Forhold vedrørende Beregningerne er det, at Ministeren regner med, at 40 pCt. af dem, der kunde være i Sygekasserne, alligevel ikke vil søge Optagelse i dem. Jeg er sikker paa, at dette Tal desværre vistnok vil holde Stik. Indenfor Middelklassen vil man søge at dække sig paa bedst mulig Maade og forøge Antallet af Medlemmer, men samtidig vil man indenfor Tjenesteklassen gaa ud af Sygekasserne paa Grund af, at Kontingentet stadig vil vokse. Jeg tror, man skal være en lille Smule varsom med hele dette Forhold.

Der er en Del af Udgifterne til Invalideforsikringen, som slet ikke er taget med i den højtærede Indenrigsministers Beregning vedrørende Lovforslaget. Det er de Udgifter, som skyldes de Medlemmer, der efter det fremsatte Lovforslag til Ændring i Fattiglovens § 63 kan komme ind under selve Lovforslaget. Der er et Forhold, som ogsaa er forandret fra Lovforslaget i Fjor. Efter begge Lovforslagene skal Arbejdsgiverne deltage i Præmiebetalingen; men medens det radikale Regeringsforslag gik ud paa, at dette Bidrag skulde være afhængigt af det Bidrag, som gives til Ulykkesforsikringen, gaar Regeringens Forslag ud paa, at man skal betale pr. Medlem. Nu kan man sikkert rejse det Spørgsmaal, hvorledes det Udtryk i Lovforslaget skal forstås. Men Fordelingsreglerne er jo et betydeligt Fremskridt; thi der er overhovedet ikke nogen Sammenhæng mellem Ulykkesrisikoen og Arbejdsinvalidiserisikoen. Naar der tales saa meget om, at det er Erhvervs sygdomme, der er Grund til Arbejdsinvalidernes Risiko, er det jo ganske fejlagtigt. Alene det Forhold, at Mænd og Kvinder møder omtrent nøjagtigt med den samme Procent, vidner jo derimod, ligesom ogsaa dette, at der blandt disse 41 270 Invalidider fandtes ikke mindre end 6 638 i Alderen fra 60 til 64 Aar. Man vil ogsaa se, at Invalidekommissionen, der havde hele denne Sag at arbejde med, netop gik ud fra at ville støtte de gamle paa Grundlag af den Invaliditet, Alderdommen førte med sig. Ligeledes er der en hel Gruppe af unge i Alderen fra 15 til 19 Aar; heller ikke for